

K. BOUTER

Prins Welbemind

L. OPDEBEEK . UITGEVER . ANTWERPEN

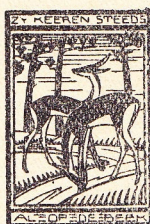

VAN PRINS WELBEMIND

Verteld door K. Bouter

Pentteekeningen van Elza Van Hagendoren

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

In 't verre Oosten leefde er, eeuwen geleden, eens een koning die, om zijn eerlijkheid en zacht karakter, door zijn onderdanen den **Goeden Koning** werd genoemd. Op dezen titel was de vorst fier en hij betoonde zich in alle omstandigheden een vader, een goeden, rechtvaardigen, edelmoedigen vader voor zijn volk.

Zekeren dag ging hij, in 't bosch, op jacht naar wilde dieren, die veel schade aan de menschen en hun eigendommen veroorzaakten. Zijn honden joegen een konijntje op, een wit, spierwit diertje, met fluweele ooren en roode oogskens. Uitzinnig van schrik liep het her en der en sprong ten slotte in de armen van den koning, om daar bescherming te vinden. De goede man suste het bange diertje, wiens harte hij onstuimig voelde kloppen, streelde het over het donzige lijfje en sprak het toe :

— Daar gij uw vertrouwen in mij hebt gesteld, zal ik u beschermen en zult gij niet verscheurd worden.

Hij bracht het naar zijn paleis, liet er onmiddellijk een mooi hok voor maken en voederde het lekkere brokjes uit zijn hand.

Des avonds onderzocht de koning, zooals iederen dag, zijn geweten, ten einde zich op een fout te betrappen en, desgevallend, de belofte te doen zich te beteren. Terwijl hij daar zoo peinzend zat in zijn kamer, alleen en rustig, stond plots een mooi meisje naast hem. Zij was niet gekleed als de toovergodinnen in een met edelgesteenten versierde gouden kleet, maar was

eenvoudig in witte zijde gedost en haar blonde lokken waren versierd met een krans van witte rozen.

De koning keek niet weinig verrast op, toen hij haar in zijn kamer zag, want hij had, met eigen hand, de deur in 't slot gedraaid.

Zij sprak hem aan :

— Ik ben de Toovergodin **Morgenlicht**. Ik bevond mij in 't woud toen gij op jacht waart en ik wilde mij persoonlijk overtuigen dat gij wel zoo goed zijt als men beweert. Hierom veranderde ik mij in een konijn en zocht ik toevlucht in uw armen, want, ik weet dat zij, die barmhartig zijn voor de dieren, ook goed zijn voor de menschen. Hadt gij mij echter ten doode verwezen, dan zou ik u voor een slecht mensch hebben gehouden, Ik kom u thans bedanken om den grooten dienst dien gij mij bewezen hebt en ik beloof u dat ik steeds als een goede vriendin aan uw zijde zal staan en u alles zal schenken wat gij mij vragen zult.

— Vermits gij een toovergodin zijt, antwoordde de koning, zoo weet ge ook wat ik wensch. Ik bezit slechts één kind, een zoon, dien ik uit al mijn krachten bemin, hierom noemde ik hem ook **Prins Welbemind**. Zoo ik u nu iets vragen mag, wees dan de beschermster van mijn erfgenaam.

— Van ganscher harte, antwoordde Morgenlicht, ik zal uw zoon tot den schoonsten, den rijksten en den machtigsten prins van de wereld maken...

— Neen, neen, onderbrak de koning, dit wensch ik voor mijn kind niet. Schoonheid, rijkdom en macht zijn vergankelijk en zijn de moeder van Hoovaardigheid. Dus weet gij zeer goed dat deze gaven hem niet zouden ten goede komen, vermits alleen de Deugd het oprecht geluk waarborgt.

— Het ligt niet in mijn bevoegdheid, Sire, van uw zoon een eerlijk mensch te maken, zoo hij zelf er niet alles voor doet wat in zijn mensche-lijke macht ligt. Deugdzaamheid is niet te bekomen, maar moet men door zichzelf winnen. Wat ik u echter wel kan beloven is dat ik uw zoon steeds zal bijstaan met mijn goeden raad, hem opmerkzaam maken op zijn fouten en gebreken en hem straffen wanneer hij zich kwaadaardig aanstelt.

De goede koning was over deze belofte tevreden. Kortens nadien vertrok hij naar het schoone land van rechtvaardigheid. Prins Welbemind beweeende hem lang en droef, want hij had hem boven alles ter wereld lief. Hij zou zijn gansche rijk, zijn goud en goederen en alles, waaraan hij hield, gaarne hebben gegeven om den goeden man nog naast zich te hebben; doch dooden keeren niet meer weer.

Eenige dagen na de begrafenis van den vader verscheen Morgenlicht aan den weenenden zoon.

— Ik heb, sprak zij, aan uw vader beloofd, u met raad en daad bij te staan. Ik wil woord houden. Ziehier een geschenk dat ik u, ter vertolking mijner goede gevoelens, aanbied.

Dit zeggende schoof zij een gouden ring aan een zijner vingers.

— Bewaar zorgvuldig dezen ring, vervolgde zij, hij is kostbaarder dan al de edelgesteenten, die gij bezit. Telkens gij een slechte daad begaat, zal hij

u in het vleesch prikken. Blijft gij, ondanks deze vermaning, in de boosheid volharden, dan zult gij mijn vriendschap verbeuren en zal ik gedwongen zijn als een vijandin tegenover u op te treden.

Hierop verdween Morgenlicht en liet den jongen koning over dit voorval nadenken.

Vele weken verliepen. Welbemind, nog steeds onder den invloed der van zijn vader bekomen lessen, toonde zich een goeden vorst en een goed mensch. Geen prikje in den vinger waarschuwde hem dat hij iets gedaan had wat hij niet had mogen doen. Iedereen in het land was tevreden omdat hij de stappen van zijn braven vader bewandelde en men noemde hem, naast den toenaam van Welbemind hem door zijn vader gegeven, ook als den **Gelukkigen Koning**.

Maar alle dagen gelijken elkander niet, zijn niet even blauw en schoon, worden menigwerf door grijze en donkere uren afgewisseld. Weldra verslapte Welbemind in zijn goede voornemens en zulks zou hem ten verderve voeren. Zekeren dag dat hij op de jacht niets had geschoten kwam hij slecht geluimd thuis. Zooals naar gewoonte liep zijn geliefkoosd hondeke hem vroolijk tegemoet, sprong tegen zijn beenen op en liet niet af vooraleer hij hem in zijn armen had genomen en gestreeld. Maar ditmaal riep hij Floereke woedend toe :

— Koest, dom dier, houd op met uw geblaf!

Floereke, die kwade taal uit zijn mond niet verstond, verdubbelde zijn doening, sprong naar een der panden van zijn jas en scheurde er een stuk

af. Geërgerd over dit kleine feit diende hij het beestje een geweldigen trap toe.

— Daar zie, riep hij, zulks zal u leeren gehoorzaam te zijn!

Floereke liep jankend in een hoek en keek bedrukt en droef zijn meester aan. Op denzelfden stond voelde de prins een hevigen prik in zijn vinger. Gemelijk bekeek hij den ring en mompelde :

— Ik geloof waarachtig dat de Toovergodin mij voor den gek houdt!

— O, vorst, hoorde hij Morgenlicht hierop antwoorden, ik houd in 't geheel den gek met u niet. Gij hebt drie fouten in plaats van één bedreven. Gij waart kwaadgezind omdat men u tegenstribbelde en gij in de meening verkeert dat menschen en dieren geschapen zijn om aan uw grillen te voldoen. Erger nog, gij hebt u wreed tegenover dit weerlooze diertje aangesteld en hebt het boos behandeld. Ik beken dat gij boven een hond verheven zijt, maar zoo gij van de stelling uitgaat dat gij uw minderen moogt mishandelen, dan ligt het mij, Godin, in de macht u te ranselen, ja zelfs, te dooden. Het wezenlijke voordeel dat de heerscher van een groot rijk op zijn onderdanen voorheeft, bestaat niet om kwaad te stichten maar uitsluitend om door het goede hun geluk te bevorderen.

Welbemind bekende zijn schuld en beloofde zich te beteren. Deze belofte was hij spoedig vergeten. Een karakterlooze voedster had hem opgebracht; zij had aan al zijn grillen toegegeven wanneer hij zich als een woevende aanstelde om iets te bekomen. Nooit had zij hem vermaand, nooit bekeven, alles wat hij deed vond zij goed, want zij had hem menigmaal gezeid, dat eenmaal alle menschen in het land hem blindelings zouden moeten gehoorzamen en niemand het recht zou bezitten hem iets te weigeren. Door zulke opvoeding werden in het jonge gemoed de kiemen van hoogmoed en verwaandheid gezaaid. Toen hij ouder werd, begreep de prins hoe verkeerd zijn voedster hem had voorgelicht en, onder de hoogstaande leiding van zijn leermeester Suliman, wist hij het onkruid, zooniet uit te roeien, dan toch gedeeltelijk te verstikken. Nu hij de meester van den meester was en niemand meer te gehoorzamen had, kostte het hem veel moeite redelijk te zijn, en menigmaal was hij om den strijd tegen zijn geweten verbitterd en riep hij uit:

— Had men mij in mijn kinderjaren niet bedorven, dan hoefde ik thans niet tegen al die miseries te vechten.

Had men... Had men!... De gewone verontschuldiging van lieden die bang zijn of te lafhartig om het kwade tot den wortel uit te snijden. Langzamerhand toonde hij al minder en minder lust om tegen zijn gebreken te strijden. De hoogmoed schoot weder hoog op in zijn harte en beheerschte weldra al zijn daden. Hij werd brutaal tegenover zijn minderen, onrechtvaardig in zijn oordeelen. Hij viel van erger tot erger. De ring prikte hem dagelijks, soms verscheidene malen op een dag en wel zóó hevig dat zijn vinger met bloed bevochtigd werd. Eindelijk werd hij om die herhaalde pijnlijke vermaningen zoo driftig dat hij den ring van zijn hand rukte en hem in een schuif wierp.

Nu dacht hij zich de gelukkigste aller menschen omdat niets hem er meer op wees hoe slecht soms zijn handelwijze was. Hij leverde zich thans, zonder gewetensbezwaar, aan de gekste en onzinnigste daden over en werd zoo kwaadaardig voor zijn onderdanen dat men hem weerde en schuwde als de pest.

Zekeren dag dat hij op wandel was ontmoette hij een wonderschoon meisje. Zij heette Astrid en was zoo deugdzaam als mooi. Om haar gunst te winnen, gaf hij haar kostbare geschenken. Zij werd hem zoo dierbaar, dat hij haar weldra ten huwelijk vroeg, overtuigd dat de herderin Astrid zich zeer gelukkig zou achten tot zijn gemalin verheven te worden. Maar wat stond Welbemind raar te kijken, toen hij van haar het volgende antwoord ontving :

— Sire, ik ben arm en moet hard werken om mijn korst droog brood te verdienen en toch wil ik uw rijke gemalin niet worden.

— Zoo! En waarom niet? vroeg de koning ontroerd. Ben ik dan misschien niet mooi genoeg voor u?

— Integendeel, Sire, wedervoer de herderin, ik meen dat uw schoonheid edeler vrouwen dan mij kan bekoren. Maar wat zal mij die schoonheid baten wanneer ik u dagelijks daden zie bedrijven die mijn misprijzen en afgrijzen verwekken.

Hierop werd de koning woedend en beval dat men haar in een kamer van het paleis zou opsluiten, want zijn liefde was zoo groot dat hij haar niet kon vernederen met naar een sombere gevangenis te zenden.

Onder de gunstelingen, die hem naar het kwade dreven, genoot zijn zoogbroeder Hartloos, zijn volle vertrouwen. Deze was werkelijk een slecht mensch met een laaghartig karakter en mocht met reden de booze geest van Welbemind genoemd worden. Aan hem verklaarde de koning dat hij zijn leven wilde beteren om Astrid te huwen.

— Och, wat! spotte Hartloos, ware ik in uw plaats, ik zou haar wel weten te dwingen mij te huwen. Gij zijt de almachtige koning en iedereen zou het een schande vinden zoo gij u moest buigen voor den wil eener herderin, van een meisje dat zich van fierheid de handen zou mogen wrijven wanneer men haar de eer deed onder uw slavinnen te worden opgenomen. Zet haar op water en droog brood, Sire, zij zal rap getemd zijn. Toont zij zich dan nog weerbarstig, leg haar dan op de pijnbank tot de dood haar mond voor eeuwig sluite.

— Dàt niet, vriend, wedervoer de koning, ik wil mij niet onteeren met een onschuldige ter dood te brengen, want Astrid heeft zich geen enkele misdaad te verwijten.

— Maar is zij dan niet misdadig wanneer zij zich tegen het verzoek haars konings verzet! riep Hartloos. Is dit geen majesteitsschennis plegen en staat hierop niet de doodstraf? En, mocht men u haar dood als een onrechtvaardigheid aanrekenen, dan is dit nog altijd te verkiezen boven den smaad dat een herderin met een koning sollen mag.

Welbemind werd door deze booze taal ingenomen. Het inzicht om zich te beteren was meteen verdreven en hij besloot, dienzelfden dag nog, Astrid te dwingen hem te huwen.

Hartloos waakte er over dat zijn vorst niet weder een ander besluit nam. Hij richtte dien avond, met drie andere hovelingen, een overdadigen maaltijd aan en liet Welbemind buiten mate drinken. Tijdens deze zwelgpartij zweepen de ellendelingen hem nog vuriger tegen Astrid op zoodat hij het besluit nam haar, den volgenden morgen, op de slavenmarkt te brengen en haar aan den meestbiedende te verkoopen.

Maar eerst wilde hij haar folteren en liep vol waanzin naar de kamer waar zij opgesloten was. Stel u de gramschap, ja, de razernij van den ellendigen Welbemind voor, toen hij de kamer ledig vond en Astrid verdwenen.

— Wie, wie, raasde hij, is de vermete! die het wagen dorst mijn schat te ontrooven!

— Wie, Sire? sprak Hartloos. Suliman is het.

Het was den koning of hij een slag in volle gelaat ontving. Hij, Suliman, de man dien hij het meest hoogachtte in het land. Hij, die niet alleen zijn leermeester, zijn leidsman was geweest, maar ook zijn tweede vader. Hij, de goedheid, de rechtvaardigheid in persoon, die de boezemvriend was van zijn doorluchtigen vader, den Goedel!

— O, kermde hij, Suliman, Suliman, waarom hebt gij mij dit leed berokkend!

En in razernij uitbarstend riep hij :

— Weg met hem! Dat hij het paleis en de hoofdstad verlate. Ik wil hem nooit meer, nooit meer onder oogen zien!

Deze straf was echter niet voldoende voor zijn slechte raadgevers. Eenige uren later deelden zij den koning mede dat Suliman vertrokken was er zich op beroemend Astrid aan zijn klauwen te hebben ontrukkt. Bij deze tijding beval Welbemind dat men Suliman achterna zou rijden en hem, geboeid als een misdadiger, in de gevangenis werpen.

Op dit oogenblik beefde de aarde, een donderslag weerklonk en Morgenlicht stond in 's konings kamer.

Streng sprak zij hem toe :

— Ik had aan uw vader beloofd u steeds met goeden raad bij te staan, maar u ook te straffen, mocht gij gehoor geven aan uw kwade instinkten. Gij hebt al mijn vermaningen in den wind geslagen, en u aan talrijke misdaden vergrepen. Gij zijt een slecht mensch geworden, uw misdaden maakten u tot een monster, tot den gruwel van het land. Mijn geduld is ten einde, ik ga u straffen. Ik veroordeel u om de gedaanten aan te nemen der dieren wier woesten aard gij schijnt te bezitten. Door uw woede gelijkt gij aan den leeuw, door uw vraatzucht aan den wolf, van de slang hebt gij de valscheheid waarmede gij uw goeden leermeester hebt behandeld en van den stier uw woestheid. Van elk dezer dieren zult gij het uiterlijk vertoonen.

Hierop verdween zij. Welbemind voelde een afgrijselijke pijn. Zijn aders gloeiden. Hij keek in den spiegel en week ontzet terug. Hij bezat den kop van een leeuw, de horens van een stier, de pooten van een wolf en den staart eener slang. En plots bevond hij zich in een uitgestrekt woud. Vele dagen doorliep hij brieschend de eenzaamheid, tot hij zekeren dag in een kuil viel, dien men voor het vangen der beren had gegraven. De in de boomen op loer liggende jagers namen hem gevangen en voerden hem, met ijzeren ketens geboeid, naar de hoofdstad.

Hij ging als een razende te werk, schudde en beet in zijn ketens. In de nabijheid der koninklijke residentie zag men een groote menigte in feestvreugde. Men zong en danste. De jagers vroegen wat zulks beduidde en men vertelde hem dat de tyran in zijn paleis door den bliksem was getroffen geweest zoodat er niets meer van hem te vinden was.

Een ouderling voegde er bij :

— Aldus hebben de goden de aarde van een onmensch verlost. De vier valsche raadgevers die hem op het slechte pad hadden gebracht wilden zijn rijk tusschen zich verdeelen maar werden door het volk in stukken gescheurd. Suliman is thans koning, Suliman de wijze, die door den onverlaat in de gevangenis werd geworpen. Hij zal vrede en welstand in het rijk herstellen.

Welbemind schuimbekte van woede toen hij deze tijdingen vernam. Het werd hem echter nog weëer toen hij zijn paleis naderde. Daar zag hij Suliman op den troon gezeten, het volk bracht hem zijn hulde en baden de Goden hem een lange regeering te verleenen, ten einde al het door zijn

voorganger begane kwaad te herstellen. En toen het gejuich eindelijk bedaard was stond Suliman op en sprak het volk toe :

— Door uw wil gedwongen, heb ik de kroon aanvaard. Ik zal er bezit van nemen tot koning Welbemind terugkeere. Hij is, zooals een fee me zei, niet dood. Wanneer hij weder deugdzaam is geworden, zult gij hem terugzien en dan zult gij hem liefdevol ontvangen. Arme vorst ! Zijn booze raadgevers hebben hem ten verderve gebracht. Ik ken zijn hart, het was gevormd om goed en rechtvaardig te zijn. Booze influisteringen wekten zijn hoogmoed op en brachten hem in het ongeluk. Wij moeten den armen man beklagen en niet vervloeken. Laat ons de Goden bidden dat hij ons teruggeschonken worde als een liefdevollen vader en vorst. Gaarne wou ik dezen troon met mijn bloed besproeien zoo zulks bij machte ware hem zijn koninklijke taak waardig te doen hernemen.

De woorden van Suliman troffen het hart van Welbemind. Nu eerst begreep hij de liefde van zijn ouden leermeester. Hij was één trouw en één verknochtheid. Voor het eerst voelde hij een waar berouw over zijn euvel-daden. Nauwelijks was dit edelmoedige gevoel over hem vaardig of hij voelde zijn razernij verdwijnen. Hij overzag thans al het verschrikkelijke zijner euvel-daden en hij moest eerlijk bekennen dat hij zijn welverdiende straf onderging. Hierop werd hij mak als een lam en liet zich gewillig opsluiten in een ijzeren kamer bij andere monsters en wilde dieren.

Welbemind nam het besluit gedwee te gehoorzamen aan zijn bewaker. Deze was een woestaard, een hardvochtige, die Welbemind bij iedere gelegenheid sloeg met een zwaren knuppel. Welbemind verdroeg deze behandeling verduidelijk. Zekeren dag was de bewaker in slaap gezonken; een tijger rukte zich los en zou den woestaard verscheuren. Welbemind liet een luiden schreeuw. De bewaker ontwaakte en zag den losgebroken tijger. Een vreeselijke worsteling ontstond. Welbemind sprong zijn bewaker ter zijde en was zoo gelukkig het wilde dier in zijn klauwen te versmachten.

Nu ontwaakte in het harte van den wreedaard een blij gevoel. Hij werd verteederd. Vol dankbaarheid streelde hij het monster en gaf het zoete namen. Welbemind hoorde nu een stem fluisteren :

— Een goede daad blijft nooit onbeloond!

Tot de allergrootste verbazing van den bewaker werd het monster dat hij aan 't streelen was veranderd in een prachtigen hond.

Welbemind likte den man, dien hij van den dood had gered, de hand. Deze nam hem in de armen en bracht hem naar Suliman, wien hij de wonderbare gedaanteverwisseling vertelde. Suliman vertrouwde hem aan een der hofdames toe, en Welbemind zou zich nu werkelijk gelukkig gevoeld hebben, indien hij had kunnen vergeten dat hij een mensch en koning geweest was. De hofdame was zeer goed voor hem, doch vrezend dat hij nog zou groeien en groot en sterk worden, raadpleegde zij de geneesheeren die haar den raad gaven het dier zeer weinig voedsel te geven

en zoo gebeurde het dat Welbemind slechts een klein broodje per dag kreeg waarmee hij op verre na zijn honger niet kon stillen. Hij troostte zich echter en hij begreep dat zijn straf voor zijn talrijke euvel daden nog niet ten einde was.

Zekeren morgen dat hij zijn broodje ontving besloot hij het in het park, dat het koninklijk paleis omgaf, te gaan opeten. Hij wist een lommerrijk plekje aan den oever van een kleine rivier die door den tuin stroomde. Hij vond op de plaats een prachtig huis wiens gevel schitterde van goud en edelgesteenten. Een groote menigte spoedde zich naar binnen, allen waren sierlijk gekleed. In het huis heerschte veel vreugde en joel, en de tafels waren voor vele gasten rijkelijk gedekt. Zij echter, die het huis verlieten, zagen er uit als geraamten, waren in lompen gekleed en huiverden van een vreeselijke koorts. Eenigen konden niet meer verder en vielen dood neder; anderen moesten zich op den grond neervlijen zoodanig waren zij verzwakt en hun einde nabij. Zij staken smeekend de hand naar de ingaanden uit en vroegen een bete broods, want de honger martelde hun ingewanden. Niemand echter gaf hun gehoor, zoo'n haast hadden zij om het huis binnen te dringen.

Welbemind bemerkte een meisje dat van den honger het gras uit den grond rukte en gulzig opat. Vervuld van medelijden bood hij haar het broodje aan waarmee hij zich dien dag moest voeden.

— Ik zal het wel tot morgen uithouden, dacht hij, ik kan het voedsel beter missen dan het meisje dat van honger sterft.

Het meisje verslond het broodje en voelde zich hierdoor gansch heropgewekt.

Opeens hoorde Welbemind iemand om hulp gillen en zag hij vier mannen die Astrid naar het huis sleepten. Zijn wrok tegen haar vergetend vloog hij op de belagers toe maar deze schopten hem van zich af. Welbemind bleef aan de trappen staan om af te wachten wat er met haar zou gebeuren. Hij jammerde over het lot van het schoone herderinneke en kermde :

— Helaas! Thans ben ik verbitterd op haar schakers, maar heb ik mij tegenover haar ook niet vergrepen? Wilde ik haar niet als een ongelukkige slavin aan een onbarmhartigen meester overleveren? De Goden hebben het mij gelukkig belet...

De overwegingen van Welbemind werden op dit oogenblik onderbroken door het geluid van een raam dat boven geopend werd, en hij zag Astrid die hem een smakelijk toebereiden schotel vleesch toewierp. Door zijn grootten honger gedreven wilde hij de spijs verslinden maar het meisje, dat hij zijn broodje had geschonken, vloog op hem af roepend :

— Arm dier, raak dit vleesch niet aan, het is betooverd. Alles wat zich in dit huis bevindt is vergiftigd.

Een welbekende stem liet zich thans hooren:

— U ziet het nogmaals dat een goede daad nooit onbeloond blijft.

Op dit oogenblik werd hij in een prachtigen paradijsvogel veranderd. Hij herinnerde zich dat deze de geliefkoosde vogel was van de godin Morgenlicht en een groote hoop, dat er weldra een einde aan zijn straf zou komen, vervulde hem.

Hij vloog rond het huis om bij Astrid te komen. Langs een openstaand venster drong hij in de kamers, maar wat hij ook zocht, hij vond degene niet die hij eens zoo innig lief had. Drie dagen zwierf hij moedeloos rond en in het huis, en zette zich eindelijk op een boom neder. Nu bemerkte hij, niet ver van daar, een grot. Hij vloog er heen en zag Astrid die, in gezelschap van een ouden eremijt, een sober maal nuttigde.

Vol vreugde zette hij zich op haar schouder neder. Astrid streelde hem over de gouden pluimen en zeide dat zij hem lief had.

— Ongelukkigel riep haar de eremijt toe, is het aldus dat gij uw innige gevoelens laat blijken.

Welbemind vloog op den grond en stond voor het meisje in de gedaante van een mensch.

— O, mijn lieve herderin, sprak hij, weet dan dat ik u steeds beminde. Wilt gij thans mijn bruid worden?

Astrid antwoordde niet.

— Hebt gij mij dan niet gezeid, hernam hij, dat gij mij lief hebt. Voltrek thans mijn geluk of ik zal de toovergodin Morgenlicht verzoeken mij terug in een vogel te veranderen in wiens gedaante gij mij uw liefde hebt toevertrouwd.

— Wees onbevreesd over haar standvastigheid, sprak nu de eremijt, die

niemand anders was dan Morgenlicht, en in haar schitterenden witten tooi van toovergodin zich oprichtte, Astrid had u lief sinds de eerste maal dat zij u zag, maar uw ondeugden waren haar een beletsel om haar ware gevoelens tegenover u te bekennen. Nu gij tot inkeer zijt gekomen en uw hart weder vatbaar is voor edele gevoelens, mag zij u haar teederste gevoelens openbaren. Voortaan zult gij met haar gelukkig zijn daar uw huwelijk op de deugd gevestigd is.

Astrid en Welbemind wierpen zich aan de voeten van Morgenlicht en dankten haar voor haar goedheid en barmhartigheid.

— Weest gelukkig, mijn kinderen, sprak Morgenlicht ontroerd.

Astrid verzekerde thans Welbemind van haar groote liefde en beiden gaven elkander den eersten, reinen liefdekus.

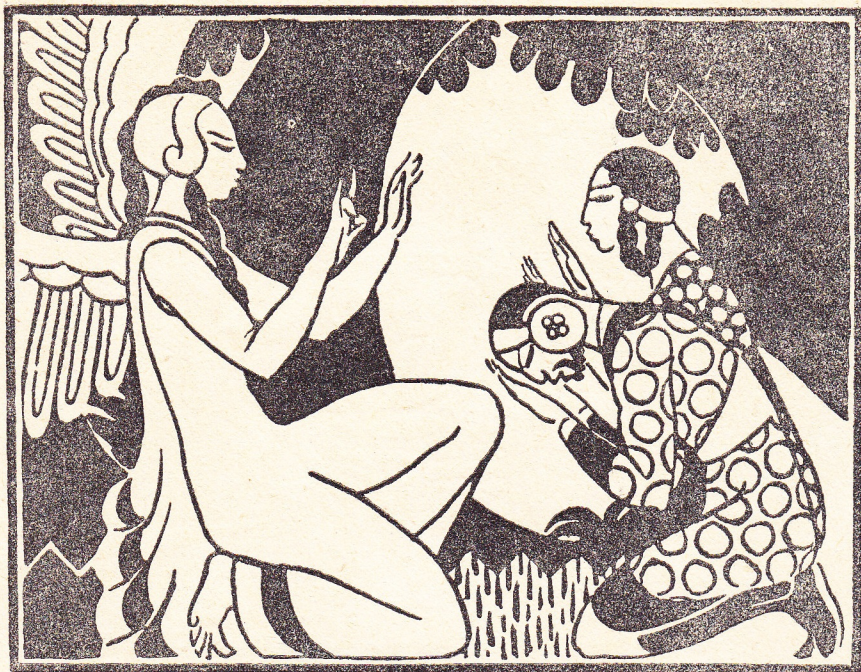
— Staat op, hernam Morgenlicht, ik ga u in het koninklijk paleis brengen, in de kamer waar de groote Suliman op u wacht om de kroon op uw hoofd te bevestigen.

En op een teeken harer hand verhieven zij zich en stonden op het eigen oogenblik voor Suliman, die weenend van blijdschap den herboren Welbemind zijn troon terugschonk.

Acht dagen nadien werd het huwelijk van Welbemind en Astrid onder de algemeene blijdschap der gansche natie voltrokken.

Hij regeerde lange jaren met zijn welbeminde gade, en, zoo nauwkeurig waakte hij op zich zelf om zich nooit tot een onrechtvaardige daad te

leenen, dat de ring van Morgenlicht hem nooit of nooit het minste prikje in zijn vinger meer gegeven heeft.

En 't volk had hem lief en noemde hem weder, wat de geschiedenis trouw heeft bevestigd, Koning Welbemind.